

Betydningen af Seerah

Det er et accepteret faktum i Islam, at Muhammad (saaws) kom som det sidste og endelige Sendebud og Profet. Allah (swt) siger:

”Muhammad er ej fader til nogen mand iblandt jer, men han er Allahs Sendebud og den sidste af Profeterne, og Allah er Vidende om alting.”(Al-Ahzab 33:40)

Imidlertid må vi ikke, som muslimer, betragte hans (saaws) liv som blot en tiltalende episode i historiebøgerne. Muhammad (saaws) var vort eksempel. Han (saaws) skal følges, på trods af den nuværende situation, som vi sidder fast i. Allah (swt) fastslår:

”Og hvad end Sendebuddet (Muhammad) giver jer, skal I tage imod. Og hvad han end forbyder jer, skal I afholde jer fra...” (Al-Hashr 59:7)

Medens muslimerne i hele verden er ved at vågne op til realiteten af Islams sandhed, og nødvendigheden af dens eksistens i vore liv, i sin helhed, kan vi roligt sige, at Islam stadig er adskilt fra vore liv. Uanset hvor vi bor, vil vi med sikkerhed finde os selv omsluttet af love, regler og meninger, som er i kolossal konflikt med Skaberens Hukm Sharii. Uanset hvilken grad af fromhed en muslim stræber efter at opretholde, og uanset hvor meget han forsøger at beskytte sin familie, vil nutidens muslim uundgåeligt blive ramt af den verdensomspændende Kufr-domination. Vi er tvunget til at underkaste Kufr-herredømme på muslimsk jord, og vi er delt i en overflod af svage lande, der bliver regeret af Kuffars agenter.

Vi er kommet et langt stykke vej, siden den tid, hvor vi kaldte til ikke-islamiske ideer, som nationalisme, sekularisme og har indset at **”Qur’an & Sunnah”** er vores eneste løsning. Imidlertid er det nødvendigt at vi overvejer det følgende:

Det er sandt, at vore ideer og koncepter er udledt fra Qur’anen, såsom udbredelsen af Islam, at brødføde de fattige, at udføre Jihad. Dog er det tydeligt, at vi ikke er succesrige. Den uheldige sandhed er, at vi ikke ser på Muhammads (saaws) Seerah, for at kunne udføre vore ordrer. Foreksempel, når det gælder om at bære Islam til verden, hænger vi, af ren uagtsomhed, fast til missionærernes metoder; når vi skal brødføde de fattige, så kigger vi på Mother Theresa; når det gælder Jihad, ser vi på eksemplerne fra den Røde Hær, IRA (den Irske Republikanske Hær) og den Røde Brigade. Hvad der er endnu mere ydmygende, er når vi bliver fremvist som et forbillede skræddersyet efter Kufr-værdier.

Når vi skal organisere vore samfund, får vi besked på at forholde os til de fremgangsmåder, som stammer fra Adam Smith eller George Washington. Ligeledes får vi besked på at efterfølge folk som Churchill, Gandhi, Jinnah og Jamal Abdul Nasser.

Sørgeligt nok indser vi ikke, at den eneste leder vi skal se op til, er Profeten (saaws).

I ham (saaws) finder vi et eksempel, af én som omdannede samfundet på den måde, som Allah (swt) befalede. I ham (saaws) finder vi det bedste eksempel på en politiker og statsmand, og i ham (saaws) finder vi det bedste eksempel på en ægtemand og fader.

Ved en begivenhed talte Allahs Sendebud (saaws) om noget, og sagde:

"Det vil ske, når viden ikke findes mere."

Ziyad ibn Labid sagde:

"Allahs Sendebud, hvordan vil viden kunne overvindes, når vi vil recitere Qur'anen og lære dens recitation til vore børn, og vore børn vil lære dens recitation til deres børn indtil Opstandelsens Dag?"

Derpå sagde han (saaws):

"Ziyad, må din moder græde over dig. Jeg troede at du var en af dem, som havde størst forståelse af Deen i Medina. Reciterer ikke disse jøder og kristne Toraen og Bibelen uden at opføre sig ifølge det, som de indeholder?" (Tirmidhi)

Den muslimske Ummah bliver nødt til at acceptere, at det at følge Muhammads (saaws) Seerah er en del af Islams Aqeedah (livsanskuelsesfundament). Hvis vi ikke fuldt ud forholder os til Muhammads (saaws) Seerah, på hvilket grundlag kan vi så forvente at han (saaws) vil gå i forbøn for os på Dommedagen?

Dette er særligt vigtigt, da vi lever i en tid med stor vækkelse i den muslimske verden.